

Αἰν. Δημητρ.: Ὁ σεισμός ἀναποδογύρισε τὴν πολιτείαν Λεξ. Δημητρ. Ἔπεσε καταπάνω ὅς τὰ χωριὰ ἢ Ἀρβαντιὰ καὶ τὸ ἀναποδογύρισε αὐτό. 4) Ματαιώνω Κρήτ.: Ἀναποδογύρισα τὴ δουλειά. 5) Ἀμτβ. μεταβάλλομαι πολλαχ.: Τὰ πράγματα ἀναποδογυρίζουν ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναϊκ. διηγ. 3. Ἀναποδογύρισαν οἱ συνήθειές μας Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀναποδιάζω, ἀναποδογέρνω.

ἀναποδογύρισμα τό, κοιν. ἀναποδοῖρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀναποδονγύρισμα βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδογυρίζω.

Ἀναστροφή, ἀνατροπή: Μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τῆς βάρκας βρεθήκατε ὅλοι ὅς τὴ θάλασσα. Μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ τραπέζιου ξύπνισα. Συνών. ἀνακατωγύρισμα 1, ἀνακολωμός 1, ἀνακύλισι 1, ἀνακύλισμα 1.

ἀναποδογύριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀδιάστροφος).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναποδογυριστός < ἀναποδογυρίζω. Περὶ τῆς στερεητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικού α διὰ τῆς προπαροξυτονίας ιδ. ἀ- στερεητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀναστραφεὶς ἐνθ' ἑν.: Ἀναποδογύριστη ἔμεινε ἡ πλάκα.

***ἀναποδοελαιά** ἡ, ἀναποδολαιά Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. ἐλαιά.

Ἐλαιά ἡ κρεμοκλαδὴς (καλουμένη οὕτω, διότι τὰ μονοετῆ κλωνία τῆς ἐκφύονται κατ' ὀξυτάτην γωνίαν, τὰ δὲ φύλλα αὐτῶν στρέφουν πρὸς τὰ ἔξω τὰ πρηνῆ αὐτῶν μέρη).

***ἀναποδοκάβουρας** ὁ, ἀναποδοκάβ'ρας Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. κάβουρας.

Ὁ σκορπίος. Συνών. σκορπιός.

ἀναποδοκαημένος ἐπίθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ καημένος μετοχ. τοῦ ρ. καίω.

1) Ὁ πληγεὶς ὑπὸ ἀπροσδοκίτου θανάτου στενοῦ συγγενοῦς καὶ ἰδία τέκνου Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ φέρων δυστυχίαν Κεφαλλ.: Φρ. Τῇ γακῇ σου καὶ τὴν ἀναποδοκαημένη σου! (ἐνν. ἡμέραν).

ἀναποδοκαμιλανκάς ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ οὐσ. καμιλαύκι.

Ὁ φορῶν ἀνάποδα τὸ καμιλαύκι του: Κ' ἐπέρασαν τρεῖς κουτσοί, τρεῖς στραβοί, τρεῖς ἀναποδοκαμιλαυκανκάδες (ἐξ ἐπφδ.) Συνών. ἀναποδοκαμιλανκάτος.

ἀναποδοκαμιλανκάτος ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα, τοῦ οὐσ. καμιλαύκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ἀναποδοκαμιλανκάς, ὁ ιδ.: Κ' ἐβγήκε ὁ δίποδος, ὁ τρίποδος, ὁ ἀναποδοκαμιλανκάτος (ἐξ ἐπφδ.)

ἀναποδοκάραβο τό, Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. καράβι.

Ὁ ἀστερισμός τῆς Μεγάλης Ἀρκτου (διὰ τὸ σχῆμα τῆς, διότι οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ρομβοειδὲς σχῆμα παρομοιάζονται πρὸς τὸ κύτος τοῦ πλοίου, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς πρὸς τὸν πρόβολον ἱστόν).

ἀναποδοκοπὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀναποδουκουπὸς Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. κοπός.

Ἐπιστροφή ἐπὶ τὰ ἴδια ἵχνη: Κάμνον ἀναποδουκουπὸ (ἐπιστρέφω εἰς τὸ ἴδιον μέρος).

ἀναποδόλογα τά, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. λόγια, δι' ὃ ιδ. λόγος.

Λόγοι ἄκοσμοι καὶ ἀπρεπεῖς, βωμολοχίαι: Σὰν πηλ, ὅλο ἀναποδόλογα λέει.

***ἀναποδομοιάζω**, ἀναδονδονμοιάζον Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ ρ. μοιάζω.

Γίνομαι ζωηρός, ἄτακτος: Βλέπον ἀναδονδούμεναις!

ἀνάποδος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπον-δους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάποος Κύπρ. (καὶ ἀνάποδος) Νίσυρ. Χίος ἀνάποδο Ἀπουλ. ἀνάποτο Ἀπουλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πόδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων τὴν κορυφὴν κάτω καὶ τὴν βάσιν ἄνω, ἀντεστραμμένος σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ.: Τέν-τζερης ἀνάποδος. Ποτήρι ἀνάποδο. Σκάφη ἀνάποδη σύνθηθ. || Φρ. Τὰ βλέπει τὰ πράγματα ἀνάποδα (δὲν τὰ ἀντιλαμβάνεται ὀρθῶς) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) Τοῦ ἤρθε ἀνάποδο (ἐνν. τὸ πρᾶμα, τοῦ κακοφάνηκε) Λεξ. Βλαστ. 506 || Παροιμ.

Ἀνάποδα φορτώματα μὲ τὰ κεφάλια κάτω (ἐπὶ γεγονότος παραδόξου ἢ ἐπὶ μεγάλης ἀκαταστασίας) Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀνάστροφος. β) Τὸ θηλ. ἀνάποδη κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μερξά, ἡ ὀπισθία, ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ἀντίστροφος ὄψις πραγμάτων τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίαν, τὴν ἐξωτερικὴν ἢ προσθίαν, συνήθως ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων κοιν.: Τὸ ὕφασμα ἔχει καλὴ καὶ ἀνάποδη ἢ εἶναι τὸ ἴδιο ἀπ' τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀνάποδη. Φορῶ τὸ ροῦχο - τοῖς κάλτσες ἀπ' τὴν ἀνάποδη (ἀντεστραμμένα). Γυρίζω τὸ φόρεμα ἀπ' τὴν ἀνάποδη κοιν. Ἐρραφεν τὸ ροῦχον πρὸς τὴν ἀνάποδην Κύπρ. Τὸ φόρεμα εἶναι τῆς ἀνάποδης ἔτσι, δὲν εἶν' τῆς καλῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Φρ. Τὸ παίρνω ἀπὸ τὴν ἀνάποδη (τὸ παρεξηγῶ). Τὰ βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη (ὄχι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐσφαλμένως) κοιν. Δὲν ἔχει οὔτε ὀρθὴ οὔτε ἀνάποδη (ἐπὶ τοῦ δυσκόλως συμφωνοῦντος πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἄστατον χαρακτῆρα) Ἡπ. Δὲν ἔχ' μηδὲ καλὴ μηδὲ ἀνάποδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. Δὲν ἔχ' ὄψ' καὶ ἀνάποδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θεσσ. (Ζαγορ.) Δὲ μὲ κατέεις ἀπὸ τὴν ἀνάποδη! (δὲν μὲ γνωρίζεις ποῖος εἰμαι ὅταν ὀργισθῶ! Ἀπειλὴ) Κρήτ. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπ' τὴν καλὴ καὶ ἀπ' τὴν ἀνάποδη (θὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ὅσον καὶ ἂν σοῦ εἶναι δυσάρεστος) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Τοῦ ὅδωσε μιὰ ἀνάποδη (ράπισμα μὲ τὸ ὀπισθέναρ τῆς χειρός. Συνών. φρ. τοῦ ὅδωκε μιὰ ἀνάξερβη (ιδ. ἀνάξερβος 1) καὶ συνών. λ. ἀναποδοχεριὰ) πολλαχ. Θὰ τὸ πάρης ἀπ' τὴν ἀνάποδη (ποτέ, οὐδέποτε) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Παροιμ. Ἀπορίσω ἀπὸ τὴν ὀρθὴ εἶναι ἡ ἀνάποδη (πᾶν καλὸν ἔχει καὶ τὴν δυσάρεστον ὄψιν καὶ τὰνάπαλιν. Πβ. παλαιὸν «οὐδὲν κακὸν ἄμεικτον καλοῦ». Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀντίθ. καλὴ (ιδ. καλός), ὀρθὴ (ιδ. ὀρθός), ὄψι. 2) Ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος, ἐπὶ καιροῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος καιρὸς σύνθηθ. Συνών. ἡνεκατεμένος (ιδ. ἀνακατεύω Β 4), ἀνακατωμένος (ιδ. ἀνακατώνω). 3) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν ἐπερχόμενος ἢ διαρρέων, ὁ φέρων ἀτυχίαν, ἀντίξοος, ἀτυχὴς κοιν.: Ἀνάποδος μῆνας - χρόνος. Ἀνάποδη ἡμέρα - ἐβδομάδα κοιν. Τρίτη καὶ Παρασκευὴ ἐν' ἀνάποδες (πρό-ληψις) Πελοπν. (Οἰν.) || Φρ. Τὴν κακὴ σου καὶ τὴν ἀνάποδὴ σου! (ἐνν. ἡμέραν ἢ ὥραν. Συνών. ἀρὰ τὴν κακὴ σου καὶ τὴν ψυχρὴ σου!) πολλαχ. Ἀ δὲν ἐρχόνταν καὶ οἱ ἀνάποδες! (ἐνν. ἡμέρες. Ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων ἀντι-

ξόων περιστάσεων) Ἴονιοι Νῆσ. *Κακός, ψυχρός καὶ ἀνάποδος* (λέγεται κατὰ τὴν προσέλευσιν προσώπου χαρακτηριζομένου ὡς κακοῦ οἰωνοῦ ἢ ὁπωσδήποτε ἀνεπιθυμήτου) *πολλαχ. Εἶναι ὅς τὴν ἀνάποδὴν του* (ἐνν. ὥραν ἢ στιγμὴν κττ. Ἐπὶ τοῦ δυσθύμου. *Συνών. φρ. εἶναι ὅς τὸ κακὸ του φεγγάρι, εἶναι ὅς τοὺς καπνοὺς του*) Πελοπν. (Λακων.) *Τοῦ ῥθε μὴ ἀνάποδῃ* (ἐνν. ἡμέρα, ὥρα κττ. Ἐπὶ ἀπροόπτου ἀτυχήματος) Ἡπ. || Παροιμ. φρ. Ἀνάποδος χρόνος, δεκατρεῖς μῆνες (ὅταν ὁ χρόνος τῆς δυστυχίας φαίνεται μακρότερος ἀπ' ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι καὶ γενικώτερον ἐπὶ κακῶν περιστάσεων. Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς φρ. ἔχει σημ. καὶ ὁ ἀριθμὸς δεκατρεῖς θεωρούμενος ὡς ἀπαίσιος) *πολλαχ. Ἀνάπουδους χρόνους δικατριὰμ' σ' φιδάρι* (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σάμ. || Παροιμ.

Ὅλα τοῦ γάμου ἀνάποδα κ' ἡ νύφη γγαστρωμένη (ἐπὶ νέας ἀτυχίας προστιθεμένης εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας) Αἴγιν. κ. ἀ. *Συνών. ἀναδλεμένος* (ιδ. *ἀναμπλέκω 1), *ἀναποδισμένος* (ιδ. ἀναποδισάω Β 1). β) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν συντελούμενος, γινόμενος κοιν.: Ἀνάποδῃ δουλειά. Ἡ δουλειὰ ἤρθε ἀνάποδῃ. 4) Δύσβατος Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω.: Ἀνάποδος δρόμος Λεξ. Πρω. Ἀνάποδον μέρος Σύμ. *Συνών. ἄβολος Α 1, ἀδέξις (Ι) 2 γ, κακόβολος. β) Ὁ μὴ παρέχων εὐκολίαν, δύσχρηστος Λεξ. Πρω.: Ἀνάποδο σπῖτι. 5) Δύστροπος, κακότροπος, σκαιός, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος ἀνθρώπος. Ἀνάποδῃ γυναῖκα. Ἀνάποδο παιδί κοιν. Ἀνάποδος ἐν τῷ ἐν κάμνει μὲ κἀνένα Κύπρ. Μισταρκὸς ἀνάποδος αὐτόθι. Ἀνάποδο μουλάρι Πελοπν. Ἀνάποδο κοπάδι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,15. Ζῶον ἀνάπουδον Μακεδ. (Χαλκιδ.) || Ἄσμ.*

Ἀνάποην μὲ λένουνε, γιατί εἶμαι κατσουφιάρια καὶ δὲ γελῶ, δὲ χαίρομαι, μόν' εἶμαι μὴ τρομάρα Νίσυρ. *Συνών. ἀβόλευτος 2, ἄβολος Β 1, ἀμπάλατος, ἀναδλεμένος* (ιδ. *ἀναμπλέκω 2), *ἀναποδισάρις 1, ἀναποδισμένος* (ιδ. ἀναποδισάω Β 2), *ἀναποδογεννημένος 2, μιανός, παράξενος, στριμμένος* (ιδ. στρίβω). β) Ζωηρός, ἄτακτος, ἀπειθαρχητός Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ.: *Παιδί ἀνάποδο Κρήτ. Λακων. Μάν. γ) Ὁ διεστραμμένος τὸν νοῦν Πελοπν. (Ἡλ.): Ὁ ἀνάποδος ὅς τὰ χιόνια καὶ τ' ἀλάτι ὅς τὴ φωτιά* (ἐπὶ τοῦ ἐνεργοῦντος ἐναντίον τοῦ ἰδίου συμφέροντος ὡς ὁ ὁδοιπορῶν πιπτούσης χιόνος ἢ ὁ ρίπτων ἄλας εἰς τὴν πυράν, ὅπερ δύναται νὰ τὸν βλάβῃ). Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. 5) Μωρὸς Λέσβ.: *Λόγια ἀνάπουδα. Συνών. ἄλαλος 4, ἀνόητος, ἄνοος, ἄπραγος, βλάκας, κουτός, μουρλός, παλαβός. 6) Ὁ οὐχὶ ἀμέπτου ἡθικῆς, ἀνήθικος Πελοπν. (Μάν.) Χίος: Αὐτὴ εἶναι ἀνάποδῃ Μάν. 7) Ἀνίκανος πρὸς ἔργον τι Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος εἶσαι γιὰ ὅποια δουλειὰ καὶ ἂν εἶναι Κρήτ. Συνών. ἀδέξις (Ι) 2, ἀνάξις 1.*

Β) Οὐς. 1) Μικρόσωμος δαίμων παρενρυσκόμενος παντοῦ ὅπου ὑπάρχει συγκέντρωσις ἀνθρώπων καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ χασμωμένου ἢ πίνοντος ὕδωρ καθ' ἣν στιγμὴν τύχη νὰ βλασφημήσῃ ἄλλος τις ἀπορροφῇ τὸ αἷμα τοῦ Πελοπν. (Ἡλ.) 2) Τὸ οὐδ. ἀνάποδο, σημεῖον σχήματος νῦ ἀντιστρόφου (Λ) σχηματιζόμενον διὰ τομῆς εἰς τὰ ὦτα τῶν αἰγοπροβάτων Σκῦρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς γῆς, ὁ καρκίνος Στερελλ. (Μεσολόγγ.) καὶ μεταφ. ὡς φρ. ἐπὶ τοῦ πονηροῦ καὶ τοῦ διεστραμμένου Ἀθῆν. Ἡπ. 4) Ὑπὸ τὸν τύπ. τ' ἀνάποδο τῆς λίμνης, ἡ καρὰβις Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάποδος Θεσσ. (Τρίκκ.) Ἀνάποδο Ποτάμι Μέγαρ.

ἀναποδοσαράντισμα τό, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ οὐς. σαράντισμα.

Τέφρα ἤσκας, ἡ ὁποία ἀνήφθη τεσσαράκοντα φορὰς διὰ πυρίτου λίθου μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ὡς μαγικὸν φάρμακον κατὰ ἀσθενειῶν (πβ. ἀναποδοφωτιά): *Δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες ἔμεινε ἡ Ἀράπω ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά... τὴν ξόρκισε μὲ τὸ ἀναποδοσαράντισμα.*

ἀναποδοσβολωμένος ἐπίθ. Ἴονιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ ἀσβολωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀσβολῶν ἂντὶ ἀναποδοσβολωμένος.

Ὁ πλήρης δυσκολιῶν: *Ἔομιξ' ὁ κακὸς καιρὸς μὲ τὸν ἀναποδοσβολωμένον* (ἐπὶ συμπτώσεως πολλῶν ἀτυχιῶν).

ἀναποδοφωτιά ἡ, Γ' Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113 ἀναπουδουφουτιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. φωτιά.

Τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτει τις διὰ πυρίτου λίθου ἢ τῆς προστριβῆς ξύλων μὲ τὰς χεῖρας ἐστραμμένας ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν καὶ τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον μαγικὸν κατὰ τῆς βασκανίας ἢ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν βρικολάκων ἐνθ' ἂν.: *Δυὸ μέρες... ἔμεινε... ὅς τὸ σπῖτι τῆς ἄρρωστης, τὴν ἄλειψε κοκκινόχωμα, τὴ λιβάνισε μ' ἀναποδοφωτιά, τῆς κρέμασε λιόκρινα καὶ παντζέχρια Γ' Αθάν. ἐνθ' ἂν.*

ἀναποδοχάρι τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποδοχάρι.

Μέρος τῆς αὐλακος ἀλυκῆς, ὅπερ εὐρύνεται διὰ νὰ συναχθῇ περισσότερον ὕδωρ.

ἀναποδοχεριὰ ἡ, Λεξ. Κομ. Δεῖκ Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. (λ. ἀνάποδος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χεριὰ.

Κτύπημα διὰ τοῦ ὀπισθέναρος τῆς χειρὸς. *Συνών. ἀνάζερεβη* (ιδ. ἀνάζερεβος 1), *ἀνάποδῃ* (ιδ. ἀνάποδος Α 1 β).

ἀναποδόχρονος ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐς. χρόνος.

Ἔτος καιρικῶν ἀνωμαλιῶν ἢ ἀτυχιῶν: *Τί ἀναποδόχρονος εἶναι φέτος!*

ἀναποκαρωμάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀναποκορωμάρα Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐς. ἀποκαρωμάρα.

Ἀποχαύνωσις, ἀδυναμία σωματικῇ: *Ἔχω μὴ ἀναποκορωμάρα σήμερα. Συνών. ἀποκαρωμάρα, ἀρμολομμάρα.*

ἀναπομένω Πόντ.

Ἐκ μεταγν. ἐναπομένω.

Μένω: Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντῖνον ὁ καλὸν ἀφκά γῆς κ' ἐνεπέμνεν, ἀτὸν ἡ γῆ κ' ἐδέχτηκεν οὐδὲ καὶ τὰ θηρία.

ἀναποπιάνω Ἡπ. ἀναπουπιάνω Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀποπιάνω.

1) Προπαρασκευάζω τὸ προζύμι διὰ τὸ προσεχὲς ζύμωμα αὐξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου καὶ ὕδατος ἐνθ' ἂν.: *Βάλι νιρὸ νὰ γέν' ν' ἀναπουπιάκωμι προζύμ' γιὰ νὰ ζῶσσομι αὐρίου Ζαγόρ. || Φρ. Ἀναπόπιακαν τὰ προζύμια* (ἤρχισαν διαπραγματεύσεις διὰ συνοικέσιον. Ἡ φρ. ἐκ τῆς συνηθείας νὰ παρασκευάζουν ἄρτους πρὸ τοῦ